«Γκρίσαμ γραμμένος από τον Ντύρρενματ!»

LivresHebdo, Γαλλία

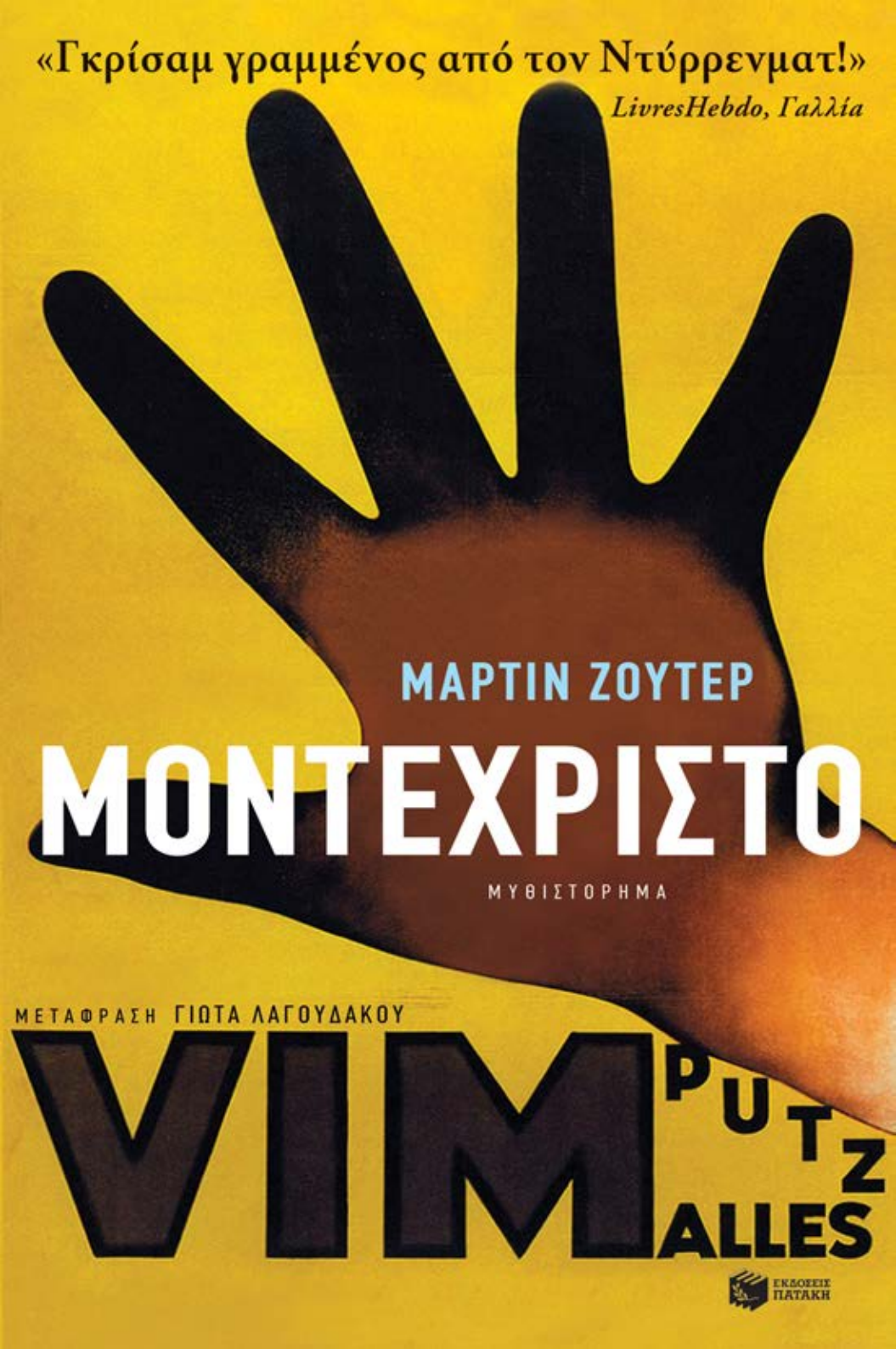

ΜΑΡΤΙΝ ΖΟΥΤΕΡ

ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΓΙΩΤΑ ΛΑΓΟΥΔΑΚΟΥ

VIM PUTZ ALLES

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟ

ΜΑΡΤΙΝ ΖΟΥΤΕΡ

Μοντεχρίστο

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα γερμανικά
ΓΙΩΤΑ ΛΑΓΟΥΔΑΚΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Σ Υ Γ Χ Ρ Ο Ν Η Ξ Ε Ν Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία
Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 402
Μάρτιν Ζούτερ, *Μοντεχρίστο*
Martin Suter, *Montecristo*
Μετάφραση: Γιώτα Λαγουδάκου
Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος
Επιμέλεια, διορθώσεις: Ελεάννα Λαμπάκη
Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης
Φιλμ-μοντάζ: Κέντρο Γρήγορης Εκτύπωσης
Copyright© Diogenes Verlag AG Zürich, 2015
All rights reserved
Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2015
Πρώτη έκδοση στη γερμανική γλώσσα από τις εκδόσεις Diogenes,
Ζυρίχη, 2015
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Φεβρουάριος 2018
Κ.Ε.Τ. 9987 Κ.Ε.Π. 22/18
ISBN 978-960-16-6931-1

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: http://www.patakis.gr • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

για τον Τόνι

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1

Το τρενο τραντάχτηκε ολόκληρο. Ποτήρια και μπουκάλια πετάχτηκαν από τα τραπέζια, το εκκωφαντικό σφύριγμα της μηχανής και το τρίξιμο του σίδερου πάνω στο σίδερο συνόδεψαν το καμπάνισμα, τις φωνές και τον κρότο στην τραπεζαρία του τρένου. Ώσπου με ένα δεύτερο τράνταγμα σταμάτησαν όλα.

Έξω ήταν θεοσκότεινα. Είχαν σταματήσει σε ένα τούνελ.

«Φτάσαμε κιόλας;» είπε αστειευόμενος κάποιος.

Κάποιοι γέλασαν, κι έπειτα άρχισαν να μιλάνε όλοι μαζί και να σκουπίζουν μπίρες και κρασιά από τραπέζια, ρούχα, τσάντες και χαρτοφύλακες.

«Φρένο έκτακτης ανάγκης» παρατήρησε ένας από τους ταξιδιώτες.

Ο Γιόνας Μπραντ καθόταν στην τραπεζαρία του Intercity των πέντε και μισή για τη Βασιλεία ανάμεσα στους θαμώνες, τους τακτικούς επιβάτες που ήταν υποχρεωμένοι να κάνουν καθημερινά μεγάλες αποστάσεις προς και από τη δουλειά τους και που κάθε βράδυ έπιναν το ίδιο ποτό και μιλούσαν για τα ίδια θέματα, κάποιοι απ' αυτούς χρόνια τώρα. Στο βαγόνι υπήρχε μια βαριά μυρωδιά από αλκοόλ,

από κουστούμια που είχαν ποτίσει από το τσιγάρο, από ιδρώτα και άφτερ σέιβ που είχε σχεδόν εξατμιστεί.

Ο υπέρβαρος άντρας που καθόταν δίπλα του και που είχε καταφέρει να σώσει και να διατηρήσει στεγνό το λάπτοπ, στο οποίο είχε καρφωμένο το βλέμμα του σε όλη τη διαδρομή, αναστέναξε: «Ατύχημα με σωματικές βλάβες».

Ο Γιόνας σηκώθηκε και πήρε το σακίδιο με την κάμερα, που το είχε ακουμπήσει δίπλα του στο πάτωμα και που με το απότομο φρενάρισμα είχε γλιστρήσει στον διάδρομο. Η βιντεοκάμερα δεν είχε πάθει τίποτα, παρόλο που, όπως πάντα, την είχε χώσει στο σακίδιο με τη γνωστή του τσαπατσουλιά.

Ήξερε τι σημαίνει «ατύχημα με σωματικές βλάβες». Κάποιος είχε βρεθεί κάτω από το τρένο. Το είχε ξαναζήσει αυτό πριν μερικά χρόνια. Ένιωσε πάλι την ίδια ανατριχίλα να τον διαπερνά από την κορυφή μέχρι τα νύχια.

Στο πίσω μέρος της τραπεζαρίας δυο τρεις επιβάτες φρόντιζαν τον σερβιτόρο. Είχε τραυματιστεί στο μέτωπο και κάποιος προσπαθούσε να σταματήσει την αιμορραγία με μια χαρτοπετσέτα.

Κανείς δεν έδωσε σημασία στον χλωμό νεαρό άντρα που μπήκε στην τραπεζαρία και κοιτούσε γύρω του, δείχνοντας ότι κάποιον έψαχνε. Πέρασε ανάμεσα από τα τραπέζια και έφτασε στην άλλη πλευρά του βαγονιού, εκεί που καθόταν ο Γιόνας. Η προϊσταμένη της αμαξοστοιχίας παραλίγο να πέσει πάνω του, όταν όρμησε μέσα φωνάζοντας: «Ποιος ενεργοποίησε το φρένο έκτακτης ανάγκης;».

Μόλις τότε τον πρόσεξαν οι υπόλοιποι επιβάτες. Κι αυτό γιατί απάντησε με ένα εριστικό «Εγώ!».

Η προϊσταμένη τον κοίταξε αυστηρά. Ο νεαρός άντρας την περνούσε πάνω από ένα κεφάλι. Φορούσε ένα εφαρμοστό

κουστούμι, που τα μπατζάκια του παντελονιού τελείωναν περίπου ένα δάχτυλο πάνω από τα μυτερά του παπούτσια.

«Και για ποιο λόγο;»

Τώρα στεκόταν δίπλα στον Γιόνας, που πρόσεξε πόσο χλωμός και ταραγμένος ήταν ο νεαρός. «Κάποιος έπεσε από το τρένο...» ψέλλισε.

«Πού;» ρώτησε η προϊσταμένη.

«Εκεί πίσω» απάντησε ο νεαρός. Έδειξε προς την κατεύθυνση απ' όπου είχε έρθει. Η προϊσταμένη της αμαξοστοιχίας προχώρησε μπροστά, ο νεαρός την ακολούθησε.

Ο Γιόνας έβγαλε την κάμερα και τη βάση ώμου από το σακίδιο και τους ακολούθησε.

Ο νεαρός οδήγησε την προϊσταμένη στην πόρτα του επόμενου βαγονιού και της είπε ότι στεκόταν εκεί και περίμενε για να μπει στην τουαλέτα. Κοιτούσε από το παράθυρο, και ξαφνικά κάτι πέρασε πετώντας, σαν μεγάλη αρθρωτή κούκλα, κι έσκασε πάνω στον τοίχο του τούνελ. Το είδε, είπε, μόνο για μια στιγμή, στο αμυδρό φως που έβγαινε από το παράθυρο του τρένου. Ήταν σίγουρος όμως, έτσι είπε, ότι ήταν άνθρωπος. Είχε πρόσωπο.

Ο Γιόνας είχε την κάμερα στον ώμο και κινηματογραφούσε.

«Σταματήστε, σας παρακαλώ» του είπε επιτακτικά η προϊσταμένη.

Ο Γιόνας τής έδειξε τη δημοσιογραφική του ταυτότητα, χωρίς να σταματήσει να τραβάει. «Τηλεόραση» της εξήγησε.

Η γυναίκα τον άφησε να συνεχίσει και προχώρησε διασχίζοντας ένα γεμάτο βαγόνι δεύτερης θέσης. Οι επιβάτες κάθονταν στις θέσεις τους παραδομένοι στη μοίρα τους. Εξαιτίας της κάμερας κανείς δε ρώτησε την προϊσταμένη τι είχε συμβεί.

Η επόμενη πόρτα του τρένου δεν ήταν τελείως κλειστή. Κάποιος είχε τραβήξει τον σύρτη ασφαλείας που κλείδωνε την πόρτα. Η προϊσταμένη άνοιξε την πόρτα. Τους χτύπησε μια μυρωδιά από νοτισμένο βράχο και μεταλλική σκόνη.

Ο Γιόνας τράβηξε με την κάμερα το τούνελ, που φωτιζόταν αδύναμα από το φως του κουπέ. Κατέβηκε ένα σκαλοπάτι και έστρεψε τον φακό προς το πίσω μέρος του τρένου. Στο βάθος, στο μικρό κενό μεταξύ του τρένου και του τοίχου του τούνελ, κάτι φαινόταν. Δεν μπορούσε να πει τι ακριβώς ήταν, δεν είχε τον κατάλληλο φακό.

* * *

Ένας πωρωμένος βιντεοδημοσιογράφος θα κατέβαινε και θα κινηματογραφούσε από κοντά το ανθρώπινο κουβάρι που ήταν πεσμένο εκεί. Ο Γιόνας όμως δεν ήταν πωρωμένος. Δεν ήταν καν κανονικός βιντεοδημοσιογράφος. Απλώς βρέθηκε στο επάγγελμα εξαιτίας μιας σειράς συμπτώσεων. Ήταν μόνο ένας ενδιάμεσος σταθμός της διαδρομής που θα τον οδηγούσε στη σκηνοθεσία.

Ωστόσο η διαδρομή αυτή είχε ξεκινήσει πριν από αρκετό καιρό. Από τότε που τελείωσε το λύκειο, για την ακρίβεια. Είχε τσακωθεί με τους γονείς του κι έκτοτε τριγυρνούσε στα κινηματογραφικά πλατό. Είχε κάνει τον βοηθό, το παιδί για τα καλώδια και τον οδηγό. Έμαθε πολλά για τον φωτισμό και έφτασε να γίνει μέχρι και best boy, Β΄ ηλεκτρολόγος δηλαδή. Με τα χρήματα που κέρδιζε με αυτόν τον τρόπο έκανε ένα σεμινάριο κινηματογραφιστών στη Σχολή Κινηματογράφου του Λονδίνου και στη συνέχεια δούλεψε ως βοηθός κάμερας. Το βιογραφικό του περιλάμβανε έκτοτε μερικές ταινίες μεγάλου μήκους, μερικά ντοκιμαντέρ και όλο και περισσότερα διαφημιστικά σποτ.

Μια φορά αντικατέστησε έναν οπερατέρ, κάποιον συνάδελφό του που είχε αρρωστήσει, και έκανε μερικά άρθρα για το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ. Όταν ο υπεύθυνος συντάκτης εκείνου του ρεπορτάζ πήγε σε ένα τοπικό τηλεοπτικό κανάλι, του ανέθετε περιστασιακά κάποιες δουλειές. Σύντομα ο Μπραντ ανήκε στη σταθερή ομάδα του καναλιού και, όταν το κανάλι στο πλαίσιο των περικοπών εισήγαγε τη βιντεοδημοσιογραφία,* απέλυσαν τον άνθρωπο που ήταν υπεύθυνος για τα κείμενα και κράτησαν τον άνθρωπο που ήταν υπεύθυνος για την εικόνα. Έτσι ο Γιόνας Μπραντ, χωρίς να το επιδιώξει, έγινε βιντεοδημοσιογράφος.

Επειδή έβλεπε τη δουλειά αυτή απλώς και μόνο σαν μεταβατική λύση, δεν προχώρησε και πολύ. Την έκανε χωρίς ιδιαίτερες φιλοδοξίες, του αρκούσε να παραδίδει σωστές δουλειές. Σύντομα βέβαια κατάφερε να γίνει ελεύθερος επαγγελματίας, και ήταν μια σίγουρη επιλογή όταν κάποιος χρειαζόταν έναν άνθρωπο που να δουλεύει με συνέπεια, αξιοπιστία και σε λογικές τιμές. Όπου όμως η κατάσταση απαιτούσε δημιουργικότητα, ο Γιόνας Μπραντ, που κόντευε πια τα σαράντα, αποτελούσε δεύτερη επιλογή.

Αυτό ωστόσο, το να βάλει δηλαδή την κάμερα στον ώμο και να καταγράψει τη δυσάρεστη σκηνή, αυτό μπορούσε να το κάνει.

Η εύθυμη διάθεση στην τραπεζαρία του τρένου είχε καταλαγιάσει, δίνοντας τη θέση της σε έναν συνδυασμό ανυπομονησίας και πλήξης. Οι επιβάτες μιλούσαν πλέον ελάχιστα μεταξύ τους, όλοι περίμεναν να ακουστεί κάποια σχετική ανακοίνωση.

---

* Βιντεοδημοσιογραφία: πρόκειται για μια καινούρια μορφή δημοσιογραφίας, όπου η σκηνοθεσία, η εικονοληψία, το μοντάζ και τα κείμενα γίνονται από το ίδιο πρόσωπο. (Σ.τ.Μ.)

Όταν όμως ήρθε η ανακοίνωση, κι ενώ προηγήθηκε ένας εκκωφαντικός θόρυβος από τα μεγάφωνα, οι περισσότεροι ξαφνιάστηκαν.

«Εξαιτίας ατυχήματος με σωματικές βλάβες το τρένο θα παραμείνει ακινητοποιημένο» είπε η φωνή της προϊσταμένης. «Ζητάμε την κατανόησή σας».

Αμέσως μετά την ανακοίνωση οι έμπειροι άρχισαν να ξεφυσούν παραιτημένοι και οι πρωτάρηδες να ρωτούν αναστατωμένοι:

«Ατύχημα με σωματικές βλάβες;».

«Που θα πει ότι κάποιος βρέθηκε στις ράγες του τρένου. Αυτό μπορεί να κρατήσει ώρες».

Ο Γιόνας Μπραντ πήγαινε από τραπέζι σε τραπέζι και έκανε ερωτήσεις στους επιβάτες. Κάποιοι λίγοι ζήτησαν να τους δείξει τη δημοσιογραφική του ταυτότητα, δύο μάλιστα δεν ήθελαν ούτε να τους τραβήξει με την κάμερα, ούτε να τους κάνει ερωτήσεις. Οι περισσότεροι όμως ήταν ευχαριστημένοι που μπορούσαν να στρέψουν την προσοχή τους αλλού και έδωσαν πρόθυμα πληροφορίες.

«Είναι τρομερό, αν σκεφτείς ότι κάπου εκεί κάτω υπάρχει ένας άνθρωπος που τον έχει λιώσει το τρένο».

«Είναι σίγουρα η δέκατη φορά που μου συμβαίνει μέσα στα έξι χρόνια που πηγαινοέρχομαι με το τρένο στη δουλειά μου. Έχω την αίσθηση ότι το φαινόμενο παίρνει όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις».

«Το θεωρώ θράσος να αυτοκτονεί κανείς έτσι. Υπάρχουν κι άλλοι τρόποι, που δε χαλάνε το απόγευμα μερικών εκατοντάδων ανθρώπων που δεν είναι καταθλιπτικοί».

«Πήδηξε από το τρένο; Ο τύπος θα μπορούσε τουλάχιστον να περιμένει να περάσουμε το τούνελ».

«Μπορεί να ήταν και τύπισσα».

Ο σερβιτόρος είχε τώρα ένα τσιρότο στο μέτωπο και έπαιρνε παραγγελίες. Ήταν ένας κοντός στρουμπουλός Ταμίλ, που οι θαμώνες τον φώναζαν Πάντμαν. Μιλούσε ανέμελα τα γερμανικά της Ελβετίας και χαμογελούσε στην κάμερα του Γιόνας αποκαλύπτοντας τα υπέροχα δόντια του. Ναι, του εξήγησε, κάτι τέτοιο συμβαίνει συχνά. Μια τόσο καλή ζωή, βλέπεις, σαν κι αυτή που έχουν οι Ελβετοί, καμιά φορά δεν αντέχεται.

Ο υπέρβαρος άντρας που καθόταν δίπλα στον Γιόνας είχε βυθιστεί πάλι στο λάπτοπ του. Δεν είχε καμία αντίρρηση να τον τραβήξει ο Γιόνας με την κάμερα, δηλώσεις όμως δεν ήθελε να κάνει. Ο Γιόνας εστίασε πρώτα πάνω του και μετά έστρεψε την κάμερα στο βαγόνι. Η ατμόσφαιρα ήταν πλέον βαριά. Οι ελάχιστοι επιβάτες που συζητούσαν μιλούσαν πολύ σιγανά.

Ένας άντρας με κουστούμι σηκώθηκε από ένα τραπέζι, πλησίασε τον Γιόνας, γέμισε την οθόνη και προσπέρασε. Ο Γιόνας τον άκουσε να ρωτάει: «Είδες τον Πάολο;».

Έστρεψε πάλι στην κάμερα στον χοντρό. Εκείνος, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα από το λάπτοπ, απάντησε: «Δεν είναι μαζί σας;».

«Του τηλεφώνησαν και βγήκε έξω να μιλήσει. Και δεν έχει γυρίσει».

Ο χοντρός κοίταξε τελικά τον άντρα με το κουστούμι, ανασήκωσε τους ώμους και είπε: «Ίσως αυτός να είναι το ατύχημα με τις σωματικές βλάβες».

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι και ξαναγύρισε στο τραπέζι του. Ο Γιόνας ήταν σίγουρος ότι τον άκουσε να ψιθυρίζει «Μαλάκα!».

* * *

Ο λόγος που πήγαινε στη Βασιλεία ήταν ένα πάρτι-έρανος, όπου οι διασημότητες της πόλης μάζευαν με πολλές φανφάρες όχι και τόσα πολλά χρήματα για κάποιον φιλανθρωπικό σκοπό που άλλαζε κάθε χρόνο. Δε θυμόταν ποιος ήταν φέτος.

Το ρεπορτάζ για τη συγκεκριμένη εκδήλωση ήταν μια δουλειά για τα προς το ζην, την οποία του είχε αναθέσει το *Highlife*, ένα λαϊφστάιλ μαγκαζίνο της δημόσιας τηλεόρασης, που ήταν ένας από τους καλύτερους, έστω κι αν όχι αγαπημένους του πελάτες.

Ήταν περασμένες εννιά όταν τελικά ο Γιόνας μπήκε στην αίθουσα δεξιώσεων του ξενοδοχείου, όπου γινόταν η φιλανθρωπική δεξίωση. Είχε τηλεφωνήσει πολλές φορές στην υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων της διοργανώτριας εταιρείας. Ακουγόταν σαν να θεωρούσε το περιστατικό στοχευμένη επίθεση στη διοργάνωσή της, και μετέθεσε πολλές φορές τον πλειστηριασμό.

Όταν τελικά έφτασε, το μεγαλύτερο μέρος του πλειστηριασμού είχε τελειώσει. Στο αποκορύφωμα της βραδιάς –μια αφίσα του VIM, του Νίκλαους Στόεκλιν του 1929, που έφτασε στην ασύλληπτη τιμή των έντεκα χιλιάδων φράγκων–, λόγω του μη προγραμματισμένου ρεπορτάζ με το ατύχημα στο τρένο, αναγκάστηκε να αλλάξει μπαταρία. Έχασε την κατοχύρωση, για την οποία ο αγοραστής πόζαρε ειδικά για την κάμερα. Ο Γιόνας έκανε ότι τραβάει με την κάμερα και έγνεψε καταφατικά όταν η εκπρόσωπος Τύπου τον ρώτησε: «Το τραβήξατε αυτό;».

* * *

Ήταν οι πρώτες μέρες ενός ζεστού Δεκέμβρη, με τα χριστουγεννιάτικα στολίδια να μοιάζουν παράταιρα και με τα τραπεζάκια των καφέ στα πεζοδρόμια γεμάτα.

Είχαν περάσει δυόμισι μήνες από το περιστατικό στο Intercity. Το αποτέλεσμα για τον Γιόνας Μπραντ ήταν να τον επιπλήξει ο εντολέας του, το *Highlife*. Η εταιρεία δημοσίων σχέσεων, που είχε αναλάβει τη φιλανθρωπική δεξίωση, είχε διαμαρτυρηθεί ότι δεν είχε κινηματογραφηθεί η σημαντικότερη στιγμή, και συγκεκριμένα η αγορά του κυριότερου έργου του πλειστηριασμού.

Τα πλάνα από το ρεπορτάζ στην τραπεζαρία του τρένου τα είχε αφήσει αδούλευτα μαζί με τα υπόλοιπα αποσπασματικά πλάνα, τα οποία σκόπευε να μοντάρει κάποια στιγμή και να φτιάξει ένα ασπρόμαυρο ντοκιμαντέρ με τις εντυπώσεις ενός βιντεοδημοσιογράφου, με τον τίτλο «Στο περιθώριο».

Για το ατύχημα με σωματικές βλάβες το μόνο που έγινε γνωστό ήταν ότι επρόκειτο για την αυτοκτονία ενός επιβάτη. Τις λεπτομέρειες κάλυψε ο μανδύας προστασίας των προσωπικών δεδομένων.

* * *

Ο Γιόνας Μπραντ είχε εξαιρετική διάθεση, και η αιτία ήταν η Μαρίνε Ρουίθ.

Την είχε γνωρίσει πριν από δύο ώρες περίπου και είχαν ήδη κανονίσει να συναντηθούν. Συνήθως δεν το έκανε τόσο γρήγορα, δεν ήταν όμως ραντεβού σ' αυτή την περίπτωση. Ήταν η συνέχεια μιας συνωμοσίας.

Η Μαρίνε ήταν μια ψηλή γυναίκα από τη Ζυρίχη, με ίσια μαλλιά που της έφταναν μέχρι τους ώμους και με ασιατικά χαρακτηριστικά. Δούλευε στην εταιρεία που είχε αναλάβει την κινηματογραφική πρεμιέρα, για την οποία το ρεπορτάζ θα έκανε ο Γιόνας. Η ταινία προβαλλόταν ταυτόχρονα σε διάφορες ευρωπαϊκές πόλεις, και για την πρε-

μιέρα στη Ζυρίχη οι μόνοι επίσημοι προσκεκλημένοι που είχαν απομείνει ήταν κάποιες ηθοποιοί με δεύτερους ρόλους. Μία από αυτές, τη Μελίντα Τρούχαρτ, την είχε αναλάβει η Μαρίνε Ρουίθ. Έπρεπε να τη συνοδεύει στις συνεντεύξεις της και να κρατάει μακριά τους ανύπαρκτους θαυμαστές της.

Στη συνέντευξη η μις Τρούχαρτ αποδείχτηκε ένα τρομερά επιτηδευμένο άτομο. Ενώ ο Γιόνας προσπαθούσε να της κάνει κάποιες σχετικά σοβαρές ερωτήσεις, η Μαρίνε Ρουίθ, που στεκόταν πίσω της, άρχισε να κοροϊδεύει τις απαντήσεις της με διάφορες εκφράσεις και χειρονομίες. Ήταν τόσο απροσδόκητο και αστείο, ώστε ο Γιόνας έχανε κάθε τόσο τον αυτοέλεγχό του και ξεσπούσε σε γέλια, ενώ η σταρλετίτσα γυρνούσε και κοίταζε την υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων που τη συνόδευε, αναζητώντας τη βοήθειά της.

Η Μαρίνε Ρουίθ κατάφερνε κάθε φορά την τελευταία στιγμή να παίρνει ένα ύφος σοβαρό και γεμάτο ενδιαφέρον, πράγμα που ήταν πάλι τόσο αστείο, που ο Γιόνας δεν μπορούσε να συγκρατηθεί και να μη γελάσει.

Η Μελίντα Τρούχαρτ δεν ήταν βέβαιη αν ο δημοσιογράφος την κορόιδευε ή αν οι συνεντεύξεις του είχαν απλώς αυτό το χιουμοριστικό στιλ. Καθώς περνούσε η ώρα, άρχισε κι εκείνη να γελάει και να δίνει αστείες απαντήσεις. Στο τέλος δεν είχε μείνει τίποτα από την αρχική της επιτήδευση, και το αποτέλεσμα ήταν μια εκπληκτικά διασκεδαστική συνέντευξη.

Η Μαρίνε Ρουίθ συνόδεψε μέχρι έξω την προστατευόμενή της. Κι ενώ ο Γιόνας μάζευε ακόμα τον εξοπλισμό του, ξαναγύρισε.

«Μου επιτρέπετε να σας καλέσω για φαγητό;» τη ρώτησε.

«Είχα αρχίσει να πιστεύω ότι δε θα μου το προτείνατε ποτέ» απάντησε εκείνη.

* * *

Το επόμενο βράδυ συναντήθηκαν σε ένα καινούριο ινδικό εστιατόριο. Μάλλον δεν είχε διαδοθεί ακόμα πως άνοιξε, γιατί ήταν σχεδόν άδειο.

Ο Γιόνας είχε προτείνει το συγκεκριμένο εστιατόριο επειδή του άρεσε η ινδική κουζίνα και είχε την ελπίδα ότι οι γνώσεις του επί του θέματος ίσως να της έκαναν κάποια εντύπωση. Αποδείχτηκε όμως πως και η Μαρίνε ήξερε απ' αυτά τα πράγματα. Τουλάχιστον ήξερε τόσα ώστε να καταλάβει ότι τα πιάτα που πρόσφεραν ήταν πάρα πολλά και ότι τα φαγητά ήταν κατεψυγμένα και ξαναζεσταμένα στα μικροκύματα.

Στην αρχή μιλούσαν χαμηλόφωνα, επειδή αυτό έκαναν και οι άλλοι πελάτες. Η Μαρίνε όμως είχε το ταλέντο να επικεντρώνεται τόσο ολοκληρωτικά στον συνομιλητή της, ώστε γρήγορα ο Γιόνας ξέχασε ότι υπήρχε κόσμος γύρω του. Της είπε πράγματα για τα οποία συνήθως δε μιλούσε ποτέ. Μέσα σε λίγη ώρα η Μαρίνε έμαθε πως ήταν τριάντα οχτώ χρονών, έξι χρόνια χωρισμένος, οχτώ χρόνια ανεξάρτητος βιντεοδημοσιογράφος και κατά βάθος κινηματογραφιστής.

«Κινηματογραφιστής;» Η Μαρίνε έσπρωξε το πιάτο της στην άκρη –ένα χλιαρό και γεμάτο ίνες Mutton Bahari–, σταύρωσε τα χέρια, στηρίχτηκε στους αγκώνες και άφησε το βλέμμα της να χαθεί ακόμα πιο βαθιά μέσα στο δικό του.

Κι έτσι της μίλησε για τον *Μοντεχρίστο*.

«Η ιστορία βασίζεται στην ιστορία του Κόμη Μοντεχρί-

στο, αλλά εκτυλίσσεται στο παρόν. Ένας νέος άντρας ιδρύει μια διαδικτυακή εταιρεία και κερδίζει εκατομμύρια. Κι ενώ κάνει διακοπές στην Ταϊλάνδη, κάποιοι κρύβουν στις αποσκευές του μια μεγάλη ποσότητα ηρωίνης. Συλλαμβάνεται και μπαίνει στη φυλακή με την κατηγορία της εμπορίας ναρκωτικών. Κινδυνεύει να καταδικαστεί σε θάνατο ή σε ισόβια. Η υπόθεση προκαλεί αίσθηση στην πατρίδα του, όταν όμως οι τρεις συνεταίροι του, τους οποίους ο δικηγόρος του καλεί ως μάρτυρες, επιβαρύνουν απρόσμενα ακόμα περισσότερο τη θέση του, η κοινή γνώμη χάνει το ενδιαφέρον της. Ο άντρας καταδικάζεται σε ισόβια και χάνεται σε κάποια από τις διαβόητες φυλακές της Ταϊλάνδης. Οι συνεταίροι του παίρνουν στα χέρια τους τον έλεγχο της εταιρείας, την πουλάνε και βγάζουν τρελά λεφτά».

Ο Γιόνας ήπιε μια γουλιά μπίρα.

«Και μετά;» επέμεινε η Μαρίνε.

«Ο άντρας...»

«Πώς τον λένε;»

«Μέχρι τώρα τον λέω "Μοντεχρίστο". Σου φαίνεται τραβηγμένο;»

«Δεν μπορώ να σου πω ακόμα. Για πες μου τι γίνεται μετά».

«Ο Μοντεχρίστο μετά από μερικά χρόνια καταφέρνει να δραπετεύσει. Έχει πολλά λεφτά στην άκρη από πριν. Μ' αυτά χρηματοδοτεί την εκδίκησή του, υποβάλλεται σε πολλές πλαστικές επεμβάσεις, βγάζει καινούρια ταυτότητα και γυρίζει στην πατρίδα του. Η υπόλοιπη ταινία δείχνει πώς ο Μοντεχρίστο, παριστάνοντας τον επενδυτή, καταστρέφει τους πρώην συνεταίρους του».

«Αυτοί του έβαλαν κρυφά την ηρωίνη στις αποσκευές του, έτσι δεν είναι;»

«Έβαλαν κάποιους άλλους να το κάνουν, ακριβώς».

Για πρώτη φορά από τη στιγμή που ο Γιόνας άρχισε να μιλάει για την ταινία του, η Μαρίνε τράβηξε τα πράσινα μάτια της από πάνω του, κοίταξε το ποτήρι της και ήπιε μια γουλιά. Βλέποντας το μενού των κρασιών είχε κι εκείνη προτιμήσει να πάρει μια ινδική Kingfisher Beer.

Έπειτα όλη της η προσοχή στράφηκε πάλι στον Γιόνας. «Ξέρεις, με το σωστό καστ μπορεί να γίνει μπλοκμπάστερ».

Ο Γιόνας χαμογέλασε θλιμμένος. «Με το σωστό καστ, το σωστό σενάριο, τη σωστή σκηνοθεσία και τον σωστό παραγωγό».

Η Μαρίνε κούνησε σκεφτική το κεφάλι της. «Πόσο καιρό το δουλεύεις αυτό το πρότζεκτ;»

Ο Γιόνας γέμισε τα ποτήρια και των δυο τους με την υπόλοιπη μπίρα. «Καθαρά ή μεικτά;»

«Και τα δύο».

«Το προσχέδιο το έγραψα μέσα σε μια νύχτα. Δώδεκα ώρες καθαρά δηλαδή. Και μάλιστα το 2009. Έξι χρόνια μεικτά δηλαδή».

«Και δεν ενδιαφέρθηκε κανείς;»

«Έτσι είναι στον κινηματογράφο: Όλοι θέλουν εμπειρία, αλλά κανείς δε σε αφήνει να την αποκτήσεις».

Η Μαρίνε χαμογέλασε συγκαταβατικά. «Και, όταν την αποκτήσεις, έχεις πια γεράσει».

«Πού το ξέρεις;» ρώτησε απορημένος ο Γιόνας.

«Αυτό λέει πάντα ο πατριός μου».

«Κινηματογραφιστής κι αυτός;»

«Επαγγελματικός σύμβουλος».

* * *

Το διαμέρισμα της Μαρίνε ήταν πολύ κοντά στο εστιατόριο, κι έτσι πήγαν με τα πόδια. Ένας δυνατός Φεν φυσούσε από τις Άλπεις εκείνη τη νύχτα. Τα χριστουγεννιάτικα στολίδια των τούρκικων, των ταμίλ και των ιταλικών μαγαζιών τραντάζονταν από τον δυνατό αέρα. Η Μαρίνε τον είχε πιάσει αγκαζέ και περπατούσαν στη σκοτεινή γειτονιά σαν ευτυχισμένο ζευγάρι που γυρίζει στο σπίτι του.

Η Μαρίνε ήταν ψηλή γυναίκα, και με τα ψηλοτάκουνα που φορούσε ήταν λιγάκι πιο ψηλή από τον Γιόνας. Εκείνος ένιωθε από την αρχή ωραία μαζί της, κι αυτή η αίσθηση έγινε ακόμα πιο έντονη τώρα που περπατούσε δίπλα του κρατώντας τον αγκαζέ – ανάλαφρα και με χάρη παρά το ύψος της.

Στην είσοδο ενός καινούριου οικοδομικού τετραγώνου άφησε το μπράτσο του και έψαξε στην τσάντα της να βρει το κλειδί της. Είχε το ίδιο χαμόγελο που του είχε φανεί τόσο αστείο στη διάρκεια της συνέντευξης με τη σταρλετίτσα, και περίμενε να δει τι θα της έλεγε.

Κάπως αμήχανα λοιπόν της είπε: «Υποθέτω ότι δεν καλείς, από το πρώτο κιόλας βράδυ, τους άντρες στο σπίτι σου για ένα τελευταίο ποτό».

«Πώς, τους καλώ!» απάντησε εκείνη. «Όχι όμως αυτούς που θέλω να ξαναδώ». Τον έπιασε από το κεφάλι, τον τράβηξε κοντά της και του έδωσε ένα φευγαλέο φιλί στο στόμα. Ο Γιόνας την έπιασε από τη μέση, εκείνη όμως ελευθερώθηκε από τα χέρια του, ξεκλείδωσε την πόρτα και χάθηκε στην είσοδο του σπιτιού.

* * *

Παραήταν ενθουσιασμένος, ώστε να πάρει απλώς ένα ταξί και να πάει για ύπνο. Έτσι ξεκίνησε με τα πόδια για το

σπίτι του, που ήταν σε τελείως διαφορετική περιοχή. Θα άφηνε την έμπνευση της στιγμής να τον οδηγήσει και είτε θα έπαιρνε ταξί είτε θα έμπαινε σε κανένα μαγαζί ή θα έκανε όλη τη διαδρομή σιγοπερπατώντας.

Ο Φεν εξακολουθούσε να μαστίζει με απρόβλεπτες ανεμοσυρμές τους διάφορους δρόμους, πού και πού ούρλιαζαν οι σκόρπιοι οπαδοί μιας ποδοσφαιρικής ομάδας που είχε κερδίσει, κι έξω από τα μπαρ γινόταν πατείς με πατώ σε από τους καπνιστές.

Ο Γιόνας είχε κάνει αρκετές σχέσεις από τότε που χώρισε. Ποτέ μέχρι τώρα όμως δεν είχε νιώσει μετά από ένα ραντεβού τόσο γοητευμένος όσο αυτή την αφιλόξενη νύχτα.

Έφτασε στον σιδηροδρομικό σταθμό και έκοψε δρόμο μέσα από την αίθουσα αναμονής. Επικρατούσε η συνηθισμένη μείξη κινητικότητας και ηρεμίας. Επαρχιώτες που είχαν περάσει τη νύχτα τους στην πόλη βιάζονταν να προλάβουν τον περιφερειακό σιδηρόδρομο. Άνθρωποι που ήταν υποχρεωμένοι να διανύουν μεγάλες αποστάσεις από και προς τη δουλειά τους και είχαν πια αργήσει τους συναντούσαν γυρίζοντας στα σπίτια τους. Και μέσα σ' αυτό το πηγαινέλα κυκλοφορούσαν και οι συνήθεις θαμώνες του σταθμού, που δεν έρχονταν από πουθενά και δεν πήγαιναν πουθενά.

Στον δρόμο έξω από τον σταθμό δεν υπήρχε σχεδόν ψυχή. Ο αέρας κουνούσε πέρα δώθε τα εκατοντάδες χιλιάδες λαμπάκια που κρέμονταν από ψηλά, και που ωστόσο ωχριούσαν μπροστά στον εκτυφλωτικό χριστουγεννιάτικο φωτισμό και τις διαφημιστικές ταμπέλες των μαγαζιών.

Περνούσε βυθισμένος στις σκέψεις του μπροστά από καταστήματα που πουλούσαν ρολόγια και κοσμήματα, ενώ μεγάλες ζαρντινιέρες και βράχοι τα προστάτευαν από διαρρήξεις με πολιορκητικούς κριούς.

Στην επόμενη στάση είδε ένα από τα τελευταία τραμ που πήγαινε στη γειτονιά του. Μπήκε μέσα, πήγε πίσω πίσω και στάθηκε ακουμπισμένος στο παράθυρο, παρόλο που το τραμ ήταν σχεδόν άδειο. Ήταν ακόμα σε υπερένταση και δεν είχε διάθεση να καθίσει.

Οι λιγοστοί επιβάτες ήταν απασχολημένοι με τις σκέψεις τους. Η ησυχία έσπαγε μόνο από τις ανακοινώσεις για τους επόμενους σταθμούς και τις ανταποκρίσεις με τις άλλες γραμμές.

Σαν διαστημόπλοιο, σκέφτηκε ο Γιόνας, που γλιστράει μέσα στη νυχτερινή φαινομενικότητα των πολυτελών καταστημάτων και των αξιοσέβαστων μεγάλων τραπεζών. Δύο κόσμοι ξένοι μεταξύ τους.

Η λίμνη καθρέφτιζε αδύναμα τη λάμψη των φαναριών των δρόμων και της λιγοστής νυχτερινής κίνησης. Ο αέρας κατσάρωνε την επιφάνειά της και έκανε τις κλειστές τώρα αποβάθρες για τις ενοικιαζόμενες βάρκες και τα παροπλισμένα πλοία να τραμπαλίζονται.

Κάποιοι επιβάτες κατέβηκαν, κάποιοι άλλοι ανέβηκαν και το τραμ συνέχισε την πορεία του, πέρασε μπροστά από την όπερα και τον μικρό σιδηροδρομικό σταθμό και έφτασε στη γειτονιά του Γιόνας.

Ο Γιόνας Μπραντ κατέβηκε. Τη διαδρομή των δύο στάσεων που απέμεναν μέχρι το σπίτι του ήθελε να την κάνει με τα πόδια. Και να αφήσει έτσι ανοιχτό το ενδεχόμενο να περάσει για λίγο κι από το Τσέζαρε, αν είχε τη διάθεση.

Και την είχε. Στην είσοδο χαιρέτησε με ένα νεύμα κάποιον από τους καπνιστές, που τον γνώριζε εξ όψεως, και μπήκε μέσα. Η δυνατή μουσική έδινε την εντύπωση μεγαλύτερης κίνησης απ' ό,τι στην πραγματικότητα υπήρχε. Δυο τρεις πελάτες συζητούσαν στο μπαρ και υπήρχαν και κά-

ποιοι σε κάνα δυο τραπέζια. Στο ένα, δυο τύποι που μιλούσαν σοβαρά, στο άλλο ένα ζευγάρι που δεν είχε αποφασίσει ακόμα αν θα πήγαιναν στο δικό του σπίτι ή στο δικό της.

Ο Γιόνας πήγε σε ένα από τα ψηλά στρογγυλά τραπέζια. Ένας νεαρός Ιταλός σερβιτόρος τον ρώτησε τι θα ήθελε να πιει. Ο Μπραντ συνέχισε με μπίρα.

Στο τραπέζι του ήρθε μια νεαρή γυναίκα. Κρατούσε ένα ποτήρι με πολλή πρασινάδα και λίγο υγρό και δυσκολευόταν ελαφρώς να ισορροπήσει πάνω στις γόβες στιλέτο που φορούσε. «Σε ξέρω» είπε και άφησε το ποτήρι της δίπλα στην μπίρα του.

Τύχαινε πότε πότε να τον αναγνωρίζουν, γιατί κάποιες φορές έμπαινε κι εκείνος στα πλάνα των συνεντεύξεων κάνοντας ερωτήσεις: για να δείχνουν πιο φυσικά και για να εμφανίζεται και ο ίδιος λίγο στην οθόνη. Αυτό του διασφάλιζε πιο εύκολη πρόσβαση στους ημιδιάσημους και τον βοηθούσε και κάποιες βραδιές σε καταστάσεις σαν κι αυτήν.

Σήμερα όμως δεν ήταν μία απ' αυτές τις βραδιές.

Η γυναίκα ήταν όμορφη με έναν τρόπο που συναντούσε κανείς συχνά. Ήταν μακιγιαρισμένη περισσότερο απ' ό,τι χρειαζόταν και προφανώς είχε ξαναβάψει να χείλια της πριν έρθει να του μιλήσει. «Από το *Highlife* είσαι» παρατήρησε. «Σωστά;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του πως όχι και ήπιε μια μεγάλη γουλιά από την μπίρα του, σαν να ήθελε να της δείξει ότι δε σκόπευε να μείνει για πολύ.

«Μα σε έχω δει στο *Highlife*. Είσαι ρεπόρτερ».

«Πιθανόν να με έχεις δει, δουλεύω μερικές φορές γι' αυτούς» απάντησε ο Γιόνας, ήπιε άλλη μια μεγάλη γουλιά και αναζήτησε με το βλέμμα τον σερβιτόρο.

Η γυναίκα τον κοίταξε στα μάτια και ρώτησε: «Βιάζεσαι;».

«Λιγάκι».

Εκείνη έγνεψε ειρωνικά. «Χρειαζόσουν κατεπειγόντως άλλη μια μπίρα. Ξέρω».

Ο σερβιτόρος ήρθε και ακούμπησε το βαρύ πορτοφόλι του πάνω στο τραπέζι. «Όλα μαζί;»

«Γνωριζόμαστε πολύ λίγο για κάτι τέτοιο» είπε ο Γιόνας.

«Εγώ έχω όσο χρόνο θέλεις» είπε η γυναίκα και στραβομουτσούνιασε.

Ο Μπραντ έψαξε στο πορτοφόλι του για τα έξι φράγκα, βρήκε μόνο κάτι κέρματα και ένα χαρτονόμισμα των διακοσίων φράγκων. «Συγγνώμη, δυστυχώς δεν έχω ψιλά».

«Δεν πειράζει, έτσι θα μπορώ να τα μετρήσω πιο γρήγορα όταν σχολάσω» απάντησε ο σερβιτόρος και του έδωσε τα ρέστα.

Η γυναίκα με το άδειο ποτήρι κοιτούσε τα χαρτονομίσματα να αλλάζουν χέρια. «Άλλοι έχουν χρόνο, άλλοι έχουν χρήμα».

Ο Γιόνας έβαλε τα γέλια. Έδειξε το ποτήρι της και είπε: «Κι άλλο ένα τέτοιο, τι ήταν;».

«Μοχίτο» είπε εκείνη. «Πρέπει να μου κάνεις παρέα κι εσύ όμως».

Ο Γιόνας περίμενε να έρθει το ποτό της, ήπιε μαζί της την τελευταία γουλιά από την μπίρα του και την καληνύχτισε.

«Κρίμα» είπε εκείνη και άρχισε να κοιτάζει ολόγυρα για άλλη παρέα.

* * *

Το σπίτι του δεν απείχε ούτε δέκα λεπτά. Ο αέρας είχε δυναμώσει τόσο πολύ, που ο Γιόνας απέφευγε να περπατάει στο πεζοδρόμιο, κοντά στους τοίχους των σπιτιών. Ο αέρας χτυπούσε και έτριζε στα μπαλκόνια, βούιζε στα γυμνά δέντρα της αλέας και κοπάναγε τα παντζούρια των παραθύρων που δεν ήταν στερεωμένα.

Το κτίριο της Ρόφλερ Στράσε αριθμός 73 ήταν ένα τετραώροφο τούβλινο κτίσμα της δεκαετίας του ’30. Περνώντας τον μικρό και παραμελημένο μπροστινό κήπο έφτανες στην είσοδο. Στο πλάι είχε τέσσερα άσχημα, συνηθισμένα γραμματοκιβώτια από αλουμίνιο, που είχαν τοποθετηθεί εκ των υστέρων. Ο Γιόνας πήρε την αλληλογραφία του και ανέβηκε με τα πόδια τούς τρεις ορόφους.

Το διαμέρισμα ήταν μία από τις περιπτώσεις στις οποίες τον είχε βοηθήσει η παρουσία του στην τηλεόραση. Οι ενδιαφερόμενοι έκαναν ουρές στις σκάλες για να το δουν, αφού τα διαμερίσματα στα παλιά κτίρια, ψηλοτάβανα και σε προσιτή τιμή, ήταν πολύ σπάνια σ’ αυτή την περιοχή. Η ηλικιωμένη διαχειρίστρια τον αναγνώρισε. Δεν έκανε κανένα σχόλιο βέβαια, αλλά ο Γιόνας Μπραντ είχε μάθει στο μεταξύ να διακρίνει αν κάποιος τον γνώριζε από την τηλεόραση.

Όπως και να ’χε, από τα τόσα πολλά ζευγάρια και τις οικογένειες που ήθελαν το διαμέρισμα, προτίμησαν εκείνον, παρόλο που, όταν συμπλήρωσε το ερωτηματολόγιο, δεν έκρυψε πως ήταν χωρισμένος και εργένης.

Για να δώσει ζωή στα τρία δωμάτια και στον μεγάλο διάδρομο, τα επίπλωσε και τα διακόσμησε με ό,τι έπεφτε στα χέρια του. Είχε γίνει τακτικός πελάτης των καταστημάτων μεταχειρισμένων ειδών, των υπαίθριων αγορών και των παλιατζίδικων της πόλης.

Ο Μπραντ ήταν συλλέκτης χωρίς συγκεκριμένο προσανατολισμό, αγόραζε ασιατικά αντικείμενα, στρατιωτικά αντικείμενα, πορσελάνες, είδη λαϊκής τέχνης, υφάσματα, αφίσες, μπιμπελό, φωτογραφίες, ρετρό τραπεζάκια σε σχήμα νεφρού, έπιπλα από ατσάλινους σωλήνες, κρυστάλλινους πολυελαίους, οτιδήποτε δηλαδή που για κάποιο λόγο τού άρεσε ή που το έβρισκε αξιόλογο.

Αυτή η μη μεθοδευμένη συλλεκτική μανία προσέδιδε στο σπίτι του μια κάπως μουσειακή θαλπωρή, που δεν του ταίριαζε και τόσο, αφού το στιλ του στην ουσία ήταν μάλλον λιτό. Κάποιες φορές ωστόσο είχε την αίσθηση ότι άρχιζε να προσαρμόζεται στο περιβάλλον του.

Κρέμασε το παλτό του στον στρογγυλό ξύλινο καλόγερο, που έμοιαζε σαν να είχε ξεπηδήσει από τη δεκαετία του ’50, από το γραφείο κάποιου σχολείου, πήγε στο σαλόνι και άρχισε την τελετουργία του φωτισμού. Ο χώρος δε διέθετε κεντρικό φωτισμό, ήταν γεμάτος με επιτραπέζια φωτιστικά και απλίκες, λαμπατέρ, σποτ και ενδοδαπέδια φωτιστικά. Μέχρι και μια επιγραφή νέον ενός κλαμπ που λεγόταν Σερί και ένα φωτεινό ανθρωπάκι της Michelin χρησίμευαν ως φωτεινές πηγές.

Τα άναψε όλα, έφτιαξε ένα πράσινο τσάι και άναψε ένα αρωματικό στικάκι σανταλόξυλο.

Σε μία από τις εξορμήσεις του είχε πέσει πάνω σε μια μικρή συλλογή από παράξενες βάσεις για αρωματικά στικάκια. Νύμφες στις άκρες στενόμακρων λιμνών που χρησίμευαν για να πέφτει μέσα η στάχτη, ανέμελοι σκελετοί που οι κόγχες των ματιών τους χρησίμευαν ως υποδοχές για τα στικάκια, ή δράκοι που τους έχωνες τα στικάκια σαν ακόντιο στον λαιμό. Είχε αγοράσει ολόκληρη τη συλλογή σε μια πολύ καλή τιμή, και η ιδιοκτήτρια του σταντ τού εί-

χε χαρίσει και μια χούφτα στικάκια σε διάφορα αρώματα. Πράγμα που τον έκανε να αμφιβάλλει αν τελικά η τιμή ήταν πράγματι τόσο καλή. Έτσι ξεκίνησαν να του αρέσουν τα αρωματικά στικάκια.

Κάθισε σε μια δερμάτινη πολυθρόνα, που τα φθαρμένα σημεία της τα είχε καλύψει με μια κάνγκα. Το σταμπωτό ύφασμα-ρούχο από την Τανζανία έδειχνε έναν πράσινο φοίνικα και τέσσερις καρύδες σε κίτρινο φόντο και έγραφε: *Naogopa simba na meno yake siogopi mtu kwa maneno yake*. Ήταν στα σουαχίλι και σήμαινε: «Φοβάμαι το λιοντάρι και τα δυνατά του δόντια, όχι όμως τον άντρα και τα λόγια του».

Ο Γιόνας πήρε το τηλεκοντρόλ, άνοιξε το στερεοφωνικό και τρόμαξε. Η εισαγωγή με τις κιθάρες του *Man in the Long Black Coat* του Μπομπ Ντίλαν στη διαπασών έσπασε κυριολεκτικά την ησυχία.

Η ένταση του ήχου είχε ξεμείνει ρυθμισμένη στη διαπασών από μία από εκείνες τις υπερβολικά συναισθηματικές βραδιές που τύχαινε να περάσει κάποιες φορές και που κατέληγαν σε άφθονο αλκοόλ και εκκωφαντική μουσική. Ήταν σπάνιες και εμφανίζονταν εντελώς απροειδοποίητα, σχετίζονταν με τη μοναξιά του εργένη, κι αν μάλιστα ήθελε να είναι ειλικρινής, τις απολάμβανε κάπως.

Χαμήλωσε την ένταση, σηκώθηκε και έβαλε κάτι που ταίριαζε περισσότερο με τη διάθεσή του. Δεν ήταν στενοχωρημένος. Το πολύ πολύ να τον είχε στενοχωρήσει λιγάκι που η Μαρίνε δεν του είχε πει να ανέβει επάνω.

Η Μαρίνε τού είχε αποσπάσει πράγματα που δεν είχε πει σε κανέναν μέχρι τότε. Του συνέβαινε πολύ σπάνια να μιλάει για τον εαυτό του. Κι όταν το έκανε, μετά είχε πάντα μια άσχημη αίσθηση, όπως μετά από ένα βράδυ με πολύ αλκοόλ και θολές αναμνήσεις.